

слѣдния залъкъ хлѣбъ!... Азъ ще отида да го заставамъ да ни върне отнетото брашно!... .

Тръгналъ Йоргенъ... Вървѣлъ, вървѣлъ и навсѣкждѣ питалъ гдѣ живѣе сѣверния вѣтъръ... Най-послѣ достигналъ до леденитѣ полета, гдѣто яростно бучалъ сѣверния вѣтъръ.

Намусено посрѣщналъ вѣтърътъ Йоргена и остро го запиталъ:

— Какво искашъ отъ мене?

— Ти разпилѣ малкото ни брашно, що бѣ останало и сега нѣмаме троха хлѣбъ... Повърни брашното ни, иначе отъ тука нѣма да се мръдна!

Замислилъ се вѣтърътъ и послѣ отговорилъ:

— Азъ нѣмамъ брашно, но за отплата ще ти дамъ едно чудесно зърно. Ще го посѣнешъ въ земята и ще видишъ какво ще стане.

Взелъ Йоргенъ зърното и се върналъ въ къщи. Веднага го посѣлъ въ земята.

Изминали се нѣколко дни и що да види?!... Тамъ, гдѣто посѣлъ зърното, се разтлала широка златна нива... На всѣко стебло висѣли по сто златни класа, пълни съ едри хубави зърна...

Настѣпила богата жетва!...

Напълнилъ Йоргенъ хамбаритѣ съ жито и заживѣлъ съ майка си безгрижно, тихо и скромно.

Дошла пролѣтъ. Засѣлъ Йоргенъ голѣма земя съ жито... Пакъ богата жетва слѣдъ нѣколко мѣсеца, пакъ на всѣко стебло по сто класа... И за очудване, по-напрѣдъ сѣверниятъ вѣтъръ унищожавалъ посѣвитѣ, а сега даже не подухвалъ по тѣзи мѣста!...

Забогатѣла бѣдната вдовица съ сина си. Тѣ